

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18.7.2012 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Františka Pokorného a soudců Mgr. Zdeňky Šebkové a JUDr. Ivany Růžičkové **t a k t o :**

K odvolání obžalovaného P. P. se podle § 258 odst.1 písm. b), d) trestního řádu **r u š í** rozsudek Okresního soudu v Klatovech ze dne 10.4.2012 čj. 1T 67/2011-279 a podle § 259 odst.3 trestního řádu **se znovu rozhoduje tak**, že

I)

obžalovaný

P. P.,
nar. v , strojvedoucí , trvale bytem
.

se podle § 226 písm. b) trestního řádu **zprošťuje obžaloby** Okresního státního zastupitelství v Klatovech ze dne 4.5.2011 sp.zn. ZT 78/2011 **pro skutek, kterého se měl dopustit tím, že:**

nejméně ve dnech 01.07.2010, 05-06.07.2010, 08-13.07.2010, 15.07.2010, 25-27.07.2010, 29.07-30.07.2010, 02.08.2010, 05-09.08.2010, 16-17.08.2009, 19-22.08.2010, 26.08.2010, 31.08.2010, 02-03.09.2010, 05.09.2010, 07.09.2010, 09.09.2010, 13.09.2010, 16.09.2010, 20.09.2010, 23.09.2010, 28.09.2010, 04.10.2010 a 11.10.2010, v , mimo jiné pod

záminkou získání informací o její osobě a o společných nezletilých dětech a domlouvání styku s nimi, opakovaně, několikrát denně, mimo soudem stanovené termíny styku s dětmi, i přes výslovný nesouhlas své bývalé manželky Z█████ P█████, nar. ██████, trvale bytem ██████ ██████ ██████, nyní ██████ ██████ ██████, tuto kontaktoval telefonicky i prostřednictvím SMS zpráv, přičemž s ohledem na psychický stav jmenované vyvolaný vleklým stresem a traumatizujícími událostmi týkajícími se nevyžádaných kontaktů s jeho osobou, vzbudil u poškozené obavy o její zdraví,

tedy jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací kontaktoval a to jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho zdraví,

čímž měl spáchat

prečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

II)

Věc obžalovaného P█████ P█████ pro skutek, kterého se měl dopustit tím, že:

dne 11.10.2009 kolem 15,00 hodin v ██████, v ulici ██████ před domem č.█████, poté, co Z█████ P█████ vyzvedla svou nezletilou dceru ze školky a cestou ke svému osobnímu motorovému vozidlu značky Škoda Felicia RZ ██████ odmítla jím nabízenou slovní komunikaci, po nastoupení jmenované do vozidla na místo řidiče tuto uchopil oběma rukama za hlavu, spíše za spodní čelist, začal jí hlavou kroutit směrem ven z vozidla a pustil ji až poté, co mu jmenovaná v sebeobraně dala facku, čímž Z█████ P█████ způsobil podvrtnutí krční páteře, kteréžto zranění si vyžádalo vystavení pracovní neschopnosti jmenované do 24.10.2010 včetně, po tuto kdy měla potíže v podobě bolesti krční páteře a závratí měla krk znehybněn Schanzovým límcem a byla nucena dodržovat klid na lůžku, po tuto dobu byla omezena v obvyklém způsobu života,

tedy jinému úmyslně ublížil na zdraví,

čímž měl spáchat prečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku,

se postupuje Městu ██████-komisi pro projednávání přestupků, neboť nejde o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být tímto orgánem posouzen jako přestupek (§ 257 odst. 1 písm. b), § 222 odst. 2 trestního řádu).

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P█████ P█████ uznán vinným jednáním popsáním ve zprošťující části **pod bodem I)** tohoto rozsudku krajského soudu s tím, že v další části skutkové věty napadeného rozsudku bylo uvedeno, že dne 11.10.2009 kolem 15,00 hodin v ██████ v ulici ██████ před dome č.█████ poté, co Z█████ P█████ vyzvedla svou nezletilou dceru ze školky a cestou ke svému osobnímu motorovému vozidlu

značky Škoda Felicia RZ [REDAKCE] odmítla jím nabízenou slovní komunikaci, po nastoupení jmenované do vozidla na místo řidiče tuto uchopil oběma rukama za hlavu, spíše za spodní čelist, začal jí hlavou kroutit směrem ven z vozidla a pustil ji až poté, co mu jmenovaná v sebeobraně dala facku, čímž Z [REDAKCE] P [REDAKCE] způsobil podvrtnutí krční páteře, kteréžto zranění si vyžádalo vystavení pracovní neschopnosti jmenované do 24.10.2010 včetně, po tuto kdy měla potíže v podobě bolesti krční páteře a závratí měla krk znehybněn Schanzovým límcem a byla nucena dodržovat klid na lůžku, po tuto dobu byla omezena v obvyklém způsobu života.

Jednání obžalovaného bylo napadeným rozsudkem právně kvalifikováno jako přečiny nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku.

Za to mu byl uložen podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku s použitím § 43 odst. 1 trestního zákoníku trest odnětí svobody (nepochybně úhrnný) v trvání šesti měsíců, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byla poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR odkázána s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku a všem jeho výrokům podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které podrobně písemně zdůvodnil prostřednictvím svého obhájce. Soudu prvního stupně vytkl nesprávné hodnocení provedených důkazů a z takového hodnocení dovozené nesprávné právní závěry. Zdůraznil, že jeho starostlivost o nezletilé děti nemůže být posuzována jako přečin nebezpečného pronásledování. K tomu, aby soud mohl kvalifikovaně odůvodnit právní závěr o naplnění všech znaků trestného činu obžalovaným, by bylo nezbytné, aby byla naplněna subjektivní stránka a posouzeno, k čemu směřovalo jednání obžalovaného, které je mu kladeno za vinu. Obžalovaný nikdy neměl v úmyslu dnes již bývalou manželku jakkoliv pronásledovat, tím méně nebezpečně ve smyslu trestního zákoníku, ale vždy se chtěl domáhat (a hodlá i nadále) svých rodičovských práv. Položil otázku, jak jinak se může domáhat svých rodičovských práv než prvořadě detailní informovaností o veškerém dění, potřebách nezletilých, o jejich volnočasových aktivitách a podobně. Smyslem a úmyslem jeho jednání nebylo pronásledovat poškozenou, nýbrž vždy mít pravidelné detailní informace o veškerém dění, které se týká nezletilých.

Stejně jako v předchozím případě se neztotožnil ani se závěrem okresního soudu o vině přečinem ublížení na zdraví. Obžalovaný popsal, jaká situace nastala mezi ním a poškozenou v rozhodné době s tím, že totožně s obžalovaným popsal toto jednání jediný přímý a tedy očitý svědek pan F [REDAKCE]. K těmto důkazům však okresní soud nepřihlédl a výpověď svědka F [REDAKCE] hodnotil jako nespolehlivou a nevěrohodnou. Při hodnocení výpovědi svědka F [REDAKCE] použil jakéhosi restriktivního výkladu, kdy na jedné straně při hodnocení důkazů tvrdí, že svědek je schopen popsat pouze ty skutečnosti, které mohou být pro obžalovaného příznivější, na druhé straně soud hodnotí pouze ty skutečnosti, které mohou být pro obžalovaného spojeny s nepříznivými a tedy negativními důsledky. Při detailním posouzení výpovědi poškozené lze uvést, že ta nebyla fakticky schopna událost logicky a věrohodně popsat vůbec a přesto je její výpověď shledávána jako spolehlivá a věrohodná. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a sám rozhodl tak, že se obžalovaný obžaloby zprošťuje.

Státní zástupce přítomný ve veřejném zasedání konaném u krajského soudu uvedl k odvolání obžalovaného, že z důkazů provedených při hlavním líčení i veřejném zasedání u odvolacího soudu vyplynulo, že poškozená zprávy SMS zasílané jí ve stíhaném období nebrala nijak úkorně, což je zřejmé zejména z její výpovědi z hlavního líčení. napadený rozsudek považoval za poněkud zmatečný a navrhl jeho zrušení a vrácení věci okresnímu soudu.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal napadený rozsudek postupem podle § 254 trestního řádu, tj. zákonnost a odůvodněnost všech jeho výroků. Pozornost věnoval i řízení, které mu předcházelo. Měl přitom na zřeteli výhrady a námitky vznášené odvolatelem v podaném opravném prostředku. K vadám, které nebyly odvolatelem vytýkány, přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků odvoláním napadených. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.

Předně je nutno zdůraznit, že soud prvního stupně se při projednání dané trestní věci nedopustil závažných procesních pochybení předpokládaných ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, z jejichž titulu by bylo nutno napadený rozsudek rušit. Respektováno bylo i právo obžalovaného na obhajobu. Pokud jde o provedené dokazování, to je možno považovat z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu za úplné a postačující pro rozhodnutí v dané věci (byť před odvolacím soudem bylo dokazování doplněno, resp. byly zopakovány důkazy již před okresním soudem provedené) a pokud jde o skutkový stav věci zjištěný napadeným rozsudkem v části, která je v tomto rozhodnutí krajského soudu označena pod bodem I), i zde je možno uvést, že výstupy z jednotlivých důkazů potvrdily, že obžalovaný nejméně ve dnech uvedených ve skutkové větě tohoto rozhodnutí pod bodem I) kontaktoval poškozenou tak, jak je v této části popsáno. Poté však krajský soud dospěl k závěru, že soud prvního stupně se nevyrovnal se všemi momenty rozhodnými pro posouzení dané trestní věci a porušil trestní zákon tím, že v této části uznal obžalovaného vinným jednáním popsaným pod bodem I) tohoto rozsudku krajského soudu. Oproti postupu okresního soudu má dále krajský soud za to, že jednání obžalovaného popsaná pod body I) a II) tohoto rozhodnutí odvolacího nebylo možno posuzovat jako jeden skutek.

Podle názoru krajského soudu bylo nutno jednání, pro které byla na obžalovaného podána obžaloba (shodně popsané jako v napadeném rozsudku), posoudit jako dva samostatné skutky, a to vzhledem k charakteru tohoto jednání, odlišnému předmětu útoku i odlišným zájmům chráněným trestním zákonem, které měl obžalovaný porušit stíhaným jednáním.

Okresní soud postupoval nesprávně a v rozporu s obsahem provedeného dokazování, pokud obžalovaného uznal vinným jednáním popsaným pod bodem I. tohoto rozhodnutí odvolacího soudu. Ačkoliv sám ve svém rozhodnutí vycházel z toho, že poškozená se při svém výslechu jako svědkyně vyjádřila tak, že nejhorší SMS zprávy registrovala v období, kdy se odstěhovala, což byl únor, březen a duben 2010, a na některé zprávy od července do října 2010 obžalovanému i odepisovala, přesto okresní soud dovodil, že tímto jednáním obžalovaný naplnil skutkovou podstatu stíhaného přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Přihlédneme-li k tomu, jak se svědkyně (poškozená) vyjádřila při hlavním líčení dne 20.9.2011, kdy byla opětovně soudem jako svědkyně k věci vyslýchána, je evidentní, že uznat obžalovaného vinným zmíněným přečinem bylo v rozporu se zákonem. Poškozená totiž při tomto výslechu uvedla, že od července do října 2010 pro ni žádná SMS nebyla nepříjemná, proto si je ani neuložila. V tomto období obžalovanému určitě na SMS také odepisovala. Nejhorší období pro ni bylo v měsících únor, březen, duben 2010.

Za této situace, kdy sama poškozená nepocitovala jako příkoří či nebezpečné pronásledování komunikaci s obžalovaným ve stíhaném období, nebylo na místě uznat obžalovaného vinným přečinem nebezpečného pronásledování podle § 354 odst.1 písm. c) trestního zákoníku. Vzhledem k tomu, že tuto část jednání obžalovaného krajský soud posoudil jako samostatný skutek, bylo nutno obžalovaného pro skutek popsany pod bodem I. tohoto rozhodnutí odvolacího soudu obžaloby zprostit ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu s konstatováním, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Pokud jde o další část jednání obžalovaného vůči poškozené popsaného ve skutkové větě obžaloby Okresního státního zastupitelství v Klatovech (a v napadeném rozsudku), vyvstaly ohledně trestnosti obžalovaného tímto jednáním pochybnosti, které měly být signálem pro soud prvního stupně k postupu dle § 222 odst. 2 trestního řádu. Ani odvolací soud nezpochybňuje, že mezi poškozenou a obžalovaným došlo v kritické době ke konfliktu, který je popsán v příslušné části skutkové věty výroku napadeného rozhodnutí. V této souvislosti však nebylo možno pominout jednak intenzitu jednání obžalovaného vůči poškozené, jednak závěry znaleckého posudku znalce MUDr. Mandyse, který zranění poškozené označil jako lehké a zejména pak v této souvislosti zejména to, že se jako nepochybné projevilo, že při RTG vyšetření poškozené byly shledány známky vleklého postižení krční páteře bočností a snížením jedné z meziobratlových plotének, která pocházejí z doby před předmětnou událostí. Krční páteř ženy tedy představovala část těla chorobně změněnou z minulosti. Pokud měl obžalovaný poškozené způsobit podvrtnutí (distorzi) krční páteře jako jediné zranění, pak je nutno v pochybnostech zohlednit i dřívější zdravotní postižení krční páteře poškozené a takové zjištění bylo nutno promítnout i do právního posouzení věci. Stejně tak nebylo možno pominout, že podle znalce poškozená absolvovala jen úvodní část léčby v podobě fixace krku a doporučovanou následnou rehabilitaci neabsolvovala, nepochybně i s vědomím toho, že za této situace mohou nastat komplikace včetně návratů potíží. Byť tedy bylo poškozené indikována pracovní neschopnost ve shora uvedené době, přesto odvolací soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že jednání obžalovaného, resp. tuto jeho část, není možno považovat za trestný čin a to i vzhledem k subjektivní stránce jednání obžalovaného, který nepochybně o dřívějším postižení krční páteře poškozené nevěděl.

Vzhledem k těmto úvahám tedy dospěl odvolací soud k závěru, že jednání obžalovaného z 11.10.2010 není trestným činem, avšak mohlo by být jiným orgánem k tomu příslušným posouzeno jako přestupek. Konkrétně by se mohlo jednat o přestupek proti občanskému soužití ve smyslu § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění. Posouzení toho, zda tomu tak bude či nikoli, však již nepřísluší soudu, ale orgánu příslušnému k projednávání přestupků.

Veden výše uvedenými úvahami tedy krajský soud rozhodl o odvolání obžalovaného tak, jak je patrné z výroku tohoto rozsudku. Vzhledem k charakteru rozhodnutí pod bodem II) nebylo důvodu rozhodovat o nároku poškozené zdravotní pojišťovny uplatněném v tomto trestním řízení za léčbu poškozené.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro

nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 18.07.2012

Mgr. František Pokorný, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kislingerová

Za správnost vyhotovení: Andrea Benešová